

Thiện Có, Thiện Báo

Nguyễn Ngọc Yến

Câu chuyện của tôi thật 100%, xảy ra cách đây 24 năm.

Giữa thời buổi khó khăn, nhà cửa và vàng lên giá với tốc độ không ngờ được thì hai vợ chồng tôi tách khỏi gia đình chồng dẫn dắt hai đứa con thơ đi mua nhà. Sau khi dọn vào nhà mới một tuần, khoảng 5h chiều vợ chồng tôi ngồi bên cửa sổ bàn tính ngân sách gia đình.

- Chúng ta còn nợ chị Hai... Vậy thì chúng ta sẽ dành trọn lương anh trả nợ dần với lãi 3% một tháng, còn lương em thì lo chi tiêu trong gia đình và lo cho con cái học hành.

Đến 9h tối, bỗng dưng chúng tôi nghe tiếng gõ cửa. Tôi vội vàng mở cửa cho cô hàng xóm cạnh nhà vào chơi. Sau khi chào hỏi làm quen, cô mở lời:

- Chị Yến, lúc chiều vợ chồng tôi nghe lén được là anh chị vay của người ta một số tiền với mức lãi suất là 3%. Tôi với anh Năm bàn tính rồi đem qua cho anh chị mượn số tiền này trả lại cho người ta. Chứ làm cô giáo như chị lại nuôi hai con nhỏ làm sao mà trả lãi được. Chị cứ yên tâm, bao giờ trả cũng được, tôi không túng thiếu nên cũng không lấy lãi.

Vợ chồng tôi cực kỳ ngạc nhiên về việc này, vì người hàng xóm mới mẻ này có biết gì về chúng tôi đâu? Thế nên chúng tôi nhất định từ chối số tiền mà cô hàng xóm tốt bụng đã đem đến tận nhà cho chúng tôi mượn. Tôi đem số tiền qua nhà trả lại, cô ấy lại đem qua. Làm như thế hơn 3 lần. Chúng tôi đành lòng nhận.

Chúng tôi ở cạnh nhà nhau. Vợ chồng tôi đi làm suốt ngày thì gần như hai đứa con tôi được cả nhà cô ấy trông coi chu đáo, mặc dù tôi luôn khóa cửa nhưng họ vẫn đưa bánh trái thức ăn qua cửa sổ cho hai đứa nhỏ. Chúng tôi ngại lắm, nên nhiều lúc từ chối vì tôi hiểu được "Bánh sáp đi thì bánh quy lại", mà chúng tôi đang phải tiết kiệm để trả nợ thì làm sao rộng rãi như gia đình hàng xóm được. Tôi thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng của mình thì anh hàng xóm nói:

- Chị ơi, sống ở đời mà người này giúp qua thì người kia giúp lại. Tính toán so đo làm gì. Chị biết không, ngày xưa, ba tôi đi Việt Minh bị Pháp bắn chết ở cầu sắt Tân An không cho lấy xác. Mẹ tôi dắt tôi lúc ấy mới 5 tuổi đầu, đứng xin xác ba tôi đem về chôn, nhưng mẹ không biết nói tiếng Pháp đành đứng đó khóc. Bỗng dưng có một người lạ đến xin dùm, rồi còn lấy tàu chở xác ba tôi về quê chôn cất đàng hoàng nữa. Chị xem, bây giờ tôi muốn đền ơn cũng không biết ông ấy ở đâu mà đền ơn cho được. Chỉ biết ông ấy là chủ tàu "Sông Hương" thôi. Mà ngày nay làm gì còn chiếc tàu Sông Hương đó ở Long An.

Tôi nghe ông hàng xóm kể mà "đầu mọc ốc và tay nổi da gà". Thế mới biết trời đất sắp xếp thật lạ lùng. Bạn có tin không? Ông chủ tàu Sông Hương ngày đó chính là người cha đã đẻ và nuôi dạy tôi lớn khôn. Cha tôi lúc làm việc phước đức đó, chắc chắn không nghĩ rằng con của người được cha chôn cất đó lại sẽ đối xử tốt với con mình.